

Persbericht

Onder de titel 'Deep Down Inside' brengt de derde solo tentoonstelling van Nicolas Delprat in de Michèle Schoonjans Gallery in Brussel van 3 september t/m 21 oktober 2023, een selectie van acht nooit eerder getoonde schilderijen samen, welke uit de drie meest recente series van de kunstenaar komen.

Deep Down Inside

of de tegenstrijdige diepten van de schilderkunst van Nicolas Delprat

Het recente werk van Nicolas Delprat is geworteld in een tweevoudige ontstaansgeschiedenis, waarin kunst, het werk en de ervaring van het zien op het spel staan: de eerste betreft een bezoek aan een tentoonstelling van fluorescerende buissculpturen van de New Yorkse kunstenaar Dan Flavin, de tweede die van lichtgevende omgevingen van de Californische kunstenaar James Turrell. Terwijl deze Amerikaanse kunstenaars een ruimtelijke, fysieke en zintuiglijke relatie met licht hebben, houdt de ene zich bezig met de lijn, terwijl de andere zich bezighoudt met het vlak. Met andere woorden: ofwel een twee- of driedimensionale ruimte van waaruit licht uitstraalt en zich verspreidt rond de plaats van bezieling - Flavin - of er binnenin en daarbuiten overvloedt - Turrell. Hoe dan ook, voor de kunstenaar vormen ze een dubbele matrix waaruit elk schilderij voortkomt en waarnaar elke titel verwijst.

Als dit protocol eenmaal is vastgesteld, houdt Nicolas Delprat nooit op de schilderkunst, de ruimte van het doek, de aard van zijn onderwerpen en de omstandigheden waaronder vormen, tekens, licht en kleur verschijnen, in vraag te stellen. Deze nieuwe tentoonstelling van Nicolas Delprat in de galerie Michèle Schoonjans in Brussel getuigt hiervan. Onder de titel 'Deep Down Inside' brengt ze acht nog niet eerder getoonde schilderijen samen uit de laatste drie series van de kunstenaar, die bijzonder iconisch zijn in termen van zijn huidige picturale onderzoek. Want voorbij het vlak en het oppervlak van het schilderij gaat het paradoxaal genoeg allemaal om diepte en innerlijkheid, ook al is dat niet de eerste indruk die ons overvalt. De afwezigheid van een verdwijnpunt of perspectief in de traditionele zin van het woord betekent namelijk dat we geconfronteerd worden met een nieuw soort representatie: het schilderij verwijst alleen naar het schilderij, zowel naar de materiaalkeuze als naar de materialen zelf, zowel naar de objectiviteit als naar de voorafgaande beweegredenen.

Wat onthult het schilderij? Welke ruimte opent het? Hoe richt het zich tot de kijker? Op welke drempel rust de blik van de kijker? Hoe verwelkomt het de kijker? Geconfronteerd met deze reeks fundamentele vragen, maakt Nicolas Delprat zichtbaar en invoelbaar hoe elk werk ontwikkeld, geproduceerd en vervaardigd wordt. Het eerste voorbeeld is de serie "James, put back evolution". In "n°1" van deze serie heeft de kunstenaar, zoals gewoonlijk, een verfspuit gebruikt om licht te creëren tegen een zwarte achtergrond. In dit geval heeft hij echter het licht aan de rechterkant geleidelijk geïntensiveerd en aan de linkerkant heeft hij een omgekeerde gradatie van grijs van donker naar medium gebruikt, waarbij de scheidslijn niets meer is dan een materiële en visuele vibratie. Vervolgens, met behulp van een masker dat de centrale ruimte van het schilderij beschermd, een strook zwarte verf systematisch het geheel omzoomde - resulteert in het 'terugzetten' van de titel? Behalve dat de perfecte geometrie van dit kader binnen het kader wordt verstoord door de anachronistische afdruk van de vier scotch tapes die ooit het sjabloon op zijn plaats hielden en die sindsdien niet meer zijn bijgewerkt. Hierdoor wordt het oog afgeleid - of tegengehouden - van elke illusionistische verleiding of verbeeldingsvolle mogelijkheid. En als het toevallig in de compositie zou willen ontsnappen, zou het onvermijdelijk op deze vier punten van scherpte, zo niet weerstand, stuiten. Bovendien daagt een gestuele, bijna organische nevel van zwarte verf de bijna perfecte uniciteit van het vorige ensemble verder uit. Ook hier duidt het schilderij zichzelf pragmatisch aan als schilderij en verbergt het niets van zijn aard, inclusief zijn urgenties, ongelukjes en druppels. De opeenvolging van deze verschillende vlakken/acties informeert ons dus over het schilderproces als

MICHÈLE SCHOONJANS GALLERY

geheel, en dit wordt op zijn beurt het echte onderwerp en motief van het schilderij. Wat er is, is er. In de schilderijen uit de series 'James evolution' en 'Dan evolution' die hier worden tentoongesteld, wordt dit proces verder vereenvoudigd en subtieler gemaakt. In 'nr. 7' doorkruist de projectie van zwarte verf, die energiek is opgebracht, het schilderij horizontaal, waardoor de verticale lijn van licht van rechts naar links wordt uitgewist. In "Nr. 6" ligt een van de projecties van zwarte verf onder de lichtlijn en de andere eroverheen, waardoor minstens vier geleidelijke fasen in het maken van het schilderij zichtbaar worden, die tegelijkertijd zijn in harmonie en uit harmonie, verenigen en contrasteren, smelten samen en vallen op. En hoe meer de lagen van de uitwerking van het schilderij zich vermenigvuldigen, hoe meer we paradoxaal genoeg de ruimtelijke diepte inglijden, "Deep Down Inside".

Voor Nicolas Delprat is het schilderij een waar theater van operaties, waarin elke picturale gebeurtenis zowel de vorige als de volgende verstoort en verlicht. Elke montage, elke opeenvolging, elke verschuiving, elke overlapping, elke ontmoeting, elke wrijving of breuk doet de waarneming tegelijkertijd vervagen en intenser worden. Desondanks is het geen conceptuele of abstracte zone, noch een plek van pure contemplatie, zelfs geen poëtisch of verhalend territorium. Er is hier geen beeld, verhaal of fictie, omdat alles zo tastbaar is als het schilderen zelf en al zijn materialen, gereedschappen en/of mogelijkheden. In de serie 'Minimal light' bijvoorbeeld, domineren een patroon van geperforeerd canvas en groentinten. Het eerste is een directe herinnering aan stedelijkheid, bouwplaatsen en beschermende barrières. Maar wat we voor onze ogen zien is niet het beeld van een raster, maar het raster zelf, gebruikt als sjabloon. De laatste verschijnen als de vormen, noch echt natuurlijk noch echt kunstmatig, van landschappen die worden verlicht door de zinderende lichten van nachtelijke straatlantaarns of industriële kassen. Dag wedijvert dus met nacht, licht met duisternis, banaliteit met vreemdheid, aantrekkingskracht met verwarring, fascinatie met verderf... en het fotografische met het picturale.

In zijn beroemde boek "La Chambre claire" schreef Roland Barthes: "Voor mij moeten foto's van landschappen (stedelijk of landelijk) bewoonbaar zijn, niet alleen bezoekerswaardig. Dit verlangen om te wonen, als ik het goed in mezelf waarneem, is noch romantisch [...] noch empirisch [...], het is fantastisch, een soort helderziendheid die me vooruit lijkt te voeren, naar een utopische tijd, of me achteruit lijkt te voeren, naar ik weet niet waar in mezelf [...]. Voor deze lievelingslandschappen gebeurt alles alsof ik zeker weet dat ik er geweest ben of er naartoe moet. Het schilderij van Nicolas Delprat is zo. Hij bewoont het schilderij als een plaats van fantastische voorliefde in de zin van Roland Barthes: een landschap van helderziendheid - zo niet van visie - dat de kijker meesleept.

Het is de uitdrukking van een "ik-weet-niet-wat" of een "ik-weet-niet-waar" waarvan we zeker weten dat we er al eens geweest zijn, zelfs als we de situatie niet precies kunnen aangeven, waarvan we ofwel zeker zijn dat we er al eens geweest zijn, ook al kunnen we niet echt precies aangeven waar het is in de loop van tijd en ruimte, ofwel zeker weten dat we er per toeval of noodlot naartoe moeten, of allebei. En die ervaring is verbazingwekkend.

Marc Donnadieu

PRAKTISCHE INFORMATIE	Nicolas DELPART - Deep Down Inside
curator van de tentoonstelling :	Marc Donnadieu
TENTOONSTELLING	03.09 - 21.10.2023
ADRES	Rivoli Building • Waterlooosesteenweg 690 / 25 • B- 1180 Brussel (>< Inno Bascule)
Opening uren	Open donderdag t/m zaterdag van 12u tot 18u en/of op afspraak
CONTACT	info@msgallery.be • Mob/+32 478 716 296 • www.micheleschoonjansgallery.be